

Σήμερα χάθηκα στους δρόμους της Αθήνας. Ήταν αμυεμένα. Προσπαθούσα να μην φοβάμαι. Όμως είχα παγώσει από το κρύο. Σιέφτημα τις γυναίκες στην ουρά για το ψωμί που έλεγαν πως ένας Τερμινός έσπασε το χέρι ενός μικρού παιδιού σαν να ήταν κανίδι, επειδή έβλεπε ένα καρβέλι. Αυτή δεν ήταν η Αθήνα που ήξερα. Δεν έπρεπε να φοβάμαι. Δουίματα να σφυρίζω όμως δεν έβγαυε ήχος. Ουμήθημα τα κορίτσια της τάξης μου και τα παιχνίδια που έπαιζαν στο διάλειμμα. Η Ανούλα δεν έρχεται πια στο σχολείο γιατί πρήστηκε από την πείνα και δεν μπορεί να κερνηθεί. Σε λίγο θα μοιράζουν στα σχολεία αχνιστή σούπα.

Σύρια το κεφάλι μου απότομα και κοίταξα την ταμπέλα ενός μαγαζιού «Ζαχαροπλαστείο ο κρινός», έγραφε. Φοβήθημα, γιατί κατάλαβα ότι είχα πάρει αντίθετο δρόμο και είχα βρεθεί στην Ομόνοια. Το ήξερα το ζαχαροπλαστείο. Τώρα δεν πουλάει γλυκά. Εκεί αγοράζονταν σιδερένια και παλαιά νήματα. Μπροστά στο μαγαζί ήταν ένας τεράστιος σκουπιδοτενεκές. Μια γυναίκα κουρέλια-μένη με ανακατεμένα μαλλιά πλησίαζε, σαν υπνωτισμένη. Έφαχνε στα σκουπίδια και έλεγγε ότι σκουπίδι έβρισκε.

Μπροστά μου απλωνόταν η πλατεία Ομόνοιας. Σε μια γωνιά μαύριζε ένας όμιος που αρρομουνιόταν. Έμοιαζαν με δάκρυους. Αλλά ήταν παιδιά. Στέκονταν πάνω στην τεράστια σχάρα που από κάτω κερνά ο πλευτικός σιδηρόδρομος. Τα πρόσωπά τους ήταν γέρικα και τα ρούχα κουρέλια. Κάτω από τη σχάρα έβγαυε ένας ζεστός αέρας αλλά πολύ βρόμικος. Κάποιο παιδί με είδε και τραβήξε τα πόδια του για να μου κάνει τόση, κι έδωσε μια με τον αγκώνα του στο διπλανό παιδί να πάει παραπέρα. Το διπλανό παιδί έπεσε στο πλάι όπως ήταν κοιμισμένο. Πέθανε.

Η εικόνα της Αθήνας ήταν φριμαστική. Δεν πρόκειται να την ξεχάσω ποτέ. Βρήμα το δρόμο και έτρεξα γρήγορα στο σπίτι.